

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Milady Tomkové a Mgr. Jana Passera v právní věci stěžovatele **M. B.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Hrdličkou, advokátem se sídlem v Brně, Rybkova 1, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 6. 2006, č. j. 28 Az 95/2005 - 72,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Zástupci stěžovatele JUDr. Tomáši Hrdličkovi, advokátovi **se nepřiznává** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 8. 6. 2006, č. j. 28 Az 95/2005 - 72 zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 10. 2005, č. j. OAM-514/VL-10-K01-2005, kterým nebyl stěžovateli podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) udělen azyl a současně rozhodnuto tak, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu. Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatel domáhal zrušení tohoto rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. posuzoval, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.), ale tato ochrana se uskutečňuje jiným způsobem než v případě krajských soudů. Zatímco úkolem krajských soudů je projednat a rozhodnout každou věc, primární funkcí Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví je zajišťovat jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). Oba články soustavy správního soudnictví tak plní odlišné poslání, které je však komplementární a zaručuje smysluplné fungování celého systému.

K plnění sjednocující role svěřuje zákon Nejvyššímu správnímu soudu různé procesní nástroje, kterým je na prvním místě nepochybně rozhodování o kasační stížnosti (§ 12 odst. 1

ve spojení s § 102 s. ř. s.). Ve věcech azylu je však podle § 104a s. ř. s. kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví.

Meritorním přezkumem jen přijatelných kasačních stížností se však ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob v každém jednotlivém případě nestává méně účinnou než v případě formálního projednání každé jednotlivé věci. Jasná, přehledná a srozumitelná judikatura totiž zvyšuje právní jistotu účastníka již před krajským soudem a správními orgány. Paušální formalizovaná spravedlnost, tedy stále nové a opakované projednávání věci, již jednou rozhodnuté, ve všech stupních soudní soustavy vede ve svém důsledku k popření jednotlivé materiální spravedlnosti. Ne všechny věci jsou totiž stejně problematické a ne všechny věci vyžadují stejnou pozornost. Projednávat každou věc a věnovat jí stejný čas a energii znovu a znovu na všech stupních, tak může popřít samotnou spravedlnost systémem vytvářenou, kdy věci objektivně odlišné, s odlišným významem a důležitostí, jsou podrobeny stejnému zacházení. Taková spravedlnost navíc není ničím jiným než zbytečně vydávaným „potvrzením“, že jednou řečené stále platí, zatěžováním soudního systému dalším řízením s předem známým průběhem a výsledkem, který přinese pouze neúnosnou délku řízení pro stěžovatele, a to nejen pro něho, nýbrž i pro všechna další řízení, pro něž soudní systém není a ani nemůže být kapacitně nastaven.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je navíc vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní procesní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví proto nezvyšuje automaticky míru právní ochrany.

Institut přijatelnosti kasační stížnosti je snahou o rovnováhu mezi dvěma zájmy, a to zájmem na spravedlnosti v každém jednotlivém případě a zájmem na efektivitě působení objektivního práva. Ryze formální důraz často kladený na dosažení spravedlivého výsledku řízení, ve smyslu jeho procesní bezvadnosti, ve svých důsledcích výrazně oslabuje právní jistotu, a tedy i efektivitu práva. Jak také opakovaně uvedl Ústavní soud (např. v nálezu ze dne 13. 11. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, Sbírka nálezů a usnesení, sv. 24, str. 222 - 223; obdobně též v nálezu ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 150/03, Sbírka nálezů a usnesení, sv. 31, str. 149), „žádný právní řád není a nemůže být z hlediska soustavy procesních prostředků k ochraně práv, jakož i z hlediska soustavy uspořádání přezkumných instancí, budován ad infinitum. Každý právní řád přináší, a nutně musí přinášet, i určitý počet chyb. Účelem přezkumného, resp. přezkumných, řízení může být reálně takováto pochybení aproximativně minimalizovat, a nikoliv beze zbytku odstranit. Soustava přezkumných instancí je proto výsledkem poměřování na straně jedné úsilí o dosažení panství práva, na straně druhé efektivity rozhodování a právní jistoty. Z pohledu tohoto kritéria je zavedení mimořádných opravných prostředků, čili prodlužování řízení a prolomení principu nezměnitelnosti rozhodnutí, která již nabyla právní moci, adekvátní toliko v případě důvodů výjimečných.“

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. V s. ř. s. je upraven na základě zákona č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Je proto na místě provést jeho výklad tak, aby bylo předvídatelným způsobem stanoveno, jakými úvahami a kritérii se bude Nejvyšší správní soud v budoucnu řídit.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1/ Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2/ Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může vyvstat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. 3/ Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. 4/ Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je proto třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost, či spíše absence některého z důvodů nepřijatelnosti, kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřijatelnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud tedy kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem výše naznačeným zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Přichází-li však stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné, a ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl nepochybně stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je však rovněž, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním

případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel důvody pro podání kasační stížnosti podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a namítal, že ustanovení § 12 zákona o azylu je nutno vykládat v souvislosti s ustanovením § 2 odst. 5 citovaného zákona, které obsahuje zákonnou definici pronásledování. V jeho případě byly zákonné znaky pronásledování naplněny, protože ukrajinská policie je známa svým diskriminačním postojem vůči homosexuálům, státní moc se potýká s korupčním prostředím, a nelze proto rozumně očekávat, že by s jakýmikoliv stížnostmi v tomto směru uspěl. Stát tedy trpí či záměrně nedostatečně potlačuje diskriminační přístupy a útoky proti homosexuálům.

Nejvyšší správní soud zejména poukazuje na zásadní rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25, v němž tento soud zaujal stanovisko, že „Je známým jevem v každé zemi, že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrůznější negativní lidské vlastnosti, samo o sobě to však není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících, ani v případě masového výskytu těchto jevů za předpokladu, že nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt“. Krajský soud správně zdůraznil, že ani z jednoho materiálu, který byl v průběhu správního řízení soustředěn, nevyplývá, že by Ukrajina byla zemí, kterou by bylo možno označit za zemi, jejíž státní politika či orgány uvedené jevy podporují, trpí či vyvolávají. Ostatně stěžovatel se choval ve vztahu k tvrzeným útokům pasivně a neučinil žádná aktivní opatření ohledně ochrany u státních orgánů.

Stěžovatel dále také namítal, že se správní orgán nevypořádal s některými fakty, které později uváděl v žalobě. Šlo např. o to, že vláda neprovedla účinně ústavní zákaz diskriminace osob z důvodu rasy a dalších důvodů a že podle volně dostupné publikace nevládní organizace působící v oblasti ochrany práv osob s odlišnou sexuální orientací „Náš svět“ jsou homosexuálové, přes oficiální dekriminální homosexualitu, ve společnosti mezi obyvateli nežádoucí.

I v tomto směru Nejvyšší správní soud znovu poukazuje na již citované rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, přičemž ministerstvo i krajský soud citovaly obsahově shodný judikát téhož soudu ze dne 30. 10. 2001, č. j. 7 A 754/2000 - 28, z něhož vyplývá, že jen neoprávněné pronásledování státní autoritou nebo osob, které takovou autoritu zosobňují, by znamenalo pronásledování podle zákona o azylu. Ani stěžovatel však netvrdí, že by byl takto pronásledován pro svou odlišnou sexuální orientaci. Negativní postoj obyvatel Ukrajiny k homosexuálům samy o sobě nejsou pronásledováním ve smyslu zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž vyjádřil nesouhlas se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s posouzením aplikace ustanovení § 14 zákona o azylu, zejména, že nevzal v úvahu, zda existuje nebo neexistuje příčinná souvislost mezi opuštěním země původu a problémy, kterým byl na Ukrajině vystaven. Krajský soud tedy nevzal v úvahu,

že se stěžovatel dostal do tíživé ekonomické situace v důsledku pronásledování a diskriminace pro svou odlišnou sexuální orientaci.

K problematice humanitárního azylu se již vyjádřil Ústavní soud, např. v usnesení ze dne 11.11.2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, v němž uvedl, že „Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), není právní nárok a správní uvážení ohledně posouzení případu hodného zvláštního zřetele se z přezkumné činnosti Ústavního soudu vymyká“.

Také Nejvyšší správní soud v celé řadě svých rozhodnutí uvedl další aspekty k posuzování zákonných podmínek pro udělení humanitárního azylu a možností přezkumné činnosti správních soudů. Opakovaně judikoval (např. rozsudek ze dne 26.7.2006, sp. zn. 7 Azs 81/2006), že „Nejvyšší správní soud vychází při svém rozhodování z toho, že poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocítuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávním, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15.3.2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je proto aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování“. Rovněž v rozsudku ze dne 22.1.2004 č. j. 5 Azs 47/2003 - 48 uvedl, že „Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry“. Dále také v rozsudku ze dne 11.3.2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55 zdůraznil, že „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně

zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Nelze nezmínit ani rozsudek ze dne 19. 7. 2004 č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, podle něhož „Ustanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu, vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl,“ představuje správní uvážení“.

Pokud tedy s ohledem na výše citovanou judikaturu dospělo ministerstvo k závěru, že institut azylu je specifickým prostředkem mezinárodní ochrany, kterým nelze nahrazovat ostatní pobytové tituly, jež nabízí právě zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a že zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu stěžovateli nelze spatřovat ani v situaci ukrajinského zdravotnictví, pak nejde o postup, který by byl v rozporu se zákonem. Krajský soud výstižným způsobem v odůvodnění napadeného rozsudku zejména zdůraznil, že situace v ukrajinském zdravotnictví dopadá na veškeré méně majetné obyvatelstvo a se zřetelem k tomu, že stěžovateli nebyla nikdy v zemi původu odmítnuta lékařská péče, nelze v situaci ukrajinského zdravotnictví spatřovat zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Ostatně není ani jisté, zda byl stěžovatel napadán pro svou sexuální orientaci. Sám ve správním řízení uváděl, že vlastně ani neví, z jakého důvodu byl napaden, spíše stačila odlišnost, protože měl dlouhé vlasy a náušnici v uchu. Uvážení ministerstva o neudělení humanitárního azylu není proto výrazem libovůle správního orgánu.

K námitkám stěžovatele, že ministerstvo ze shromážděných podkladů vybralo důkazy svědčící pro zamítnutí žádosti o udělení azylu a ponechalo bez povšimnutí fakta nasvědčující opačnému závěru a že krajský soud z podnětu podané žaloby neposoudil způsob, jakým ministerstvo provádělo a hodnotilo již provedené důkazy, Nejvyšší správní soud především poukazuje na to, že stěžovatel konkrétně neuvádí, které skutečnosti ponechalo ministerstvo stranou, a proto se nelze k této námitce vyjádřit. Pokud tím má na mysli, že u něho byly dány důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu, pak je třeba odkázat na již citovanou judikaturu. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku popsal výsledky dokazování provedeného v průběhu správního řízení i u ústního jednání (lékařské zprávy, doporučení UNHCR a příručka Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, zpráva Ministerstva vnitra České republiky o Ukrajině, Informace Člověk v tísni ze dne 2. 3. 2006), z nichž vyplývá, že na Ukrajině neexistuje státní politika namířená proti odlišně sexuálně orientovaným osobám a posuzoval také, zda v daném případě ministerstvo zjistilo a popsal skutkové okolnosti celé věci a v jednotlivých pasážích rozsudku rozebíral, které argumenty svědčily pro neudělení azylu a které argumenty stěžovatele nemohly obstát. Krajský soud se tak zabýval hodnocením důkazů ministerstvem s přihlédnutím k důkazům, které provedl sám u ústního jednání.

Stěžovatel se mylí i v tom, že rozsudek krajského soudu trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve vztahu k výroku o neexistenci překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Krajský soud uvedl, že sám stěžovatel netvrdil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by státní orgány Ukrajiny usilovaly o jeho život, osobní svobodu či bezpečnost. Nelze proto očekávat, že by k namítaným problémům došlo v době, kdy se již změnila společenská a politická situace na Ukrajině ve srovnání s koncem roku 2004.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní

soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Zástupci stěžovatele však odměna za zastupování nebyla přiznána, protože v řízení o kasační stížnosti neučinil a nevykázal žádný úkon právní služby, který by podléhal režimu vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu